

Ἡ γνώμη ὅτι ἡ χρῆσις τῆς νικοτιανῆς διατηρεῖ τοὺς ὀδόντας, δὲν ὑποστηρίζεται οὔτε ἀπὸ τὴν φυσιολογίαν, οὔτε ἀπὸ τὴν παρατήρησιν. Ἐξ ἐναντίας ἀδυνατίζει τὰ ὄνυα καὶ τὴν καλύπτουσαν τὰς ρίζας τῶν ὀδόντων μεμβράναν, καὶ οὕτω μᾶλλον ἐπιταχύνει ἀντὶ νὰ βραδύνῃ τὴν φθορὰν αὐτῶν. Ὅθι καὶ δὲν εὐρίσκομεν καλῆ-τέρους τοὺς ὀδόντας τῶν καπνίζόντων ἢ τῶν μὴ. Κατὰ μέσον ὅρον μάλιστα τὰ ὄργανα ταῦτα εἶναι εἰς ἀτελεστέραν διατηρήσεως κατάστασιν. Οἱ ναῦται κά-μουσι μὲν κατάχρησιν τῆς νικοτιανῆς, καπνίζοντες καὶ μασοῦντες αὐτήν, ἀλλ' ἔχουσι καὶ τοὺς ὀδόντας ἀ-χρεῖους.

Τινὲς ὁμολογοῦντες τὸ ἀνωφελές, ἢ καὶ τὸ ἐπι-βλαβές τοῦ καπνίζειν, δι' ἡσυχάζονται ὁμως, ὅτι ἡ πα-ραίτησις αὐτοῦ ἤθελεν εἶ μᾶλλον τοὺς βλάψειν. Ἀλ-λά πόσα δὲν ἔχομεν παραδείγματα διόλου ἀναιροῦντα τοὺς φόβους τούτους. Εἰς πολλὰς φυλακὰς τῶν εὐνο-μουμένων ἐθνῶν, δὲν συγχωρεῖται τὸ κάπνισμα εἰς τοὺς ἐκεῖ δικαιομένους, ἀν καὶ ὅλοι σχεδὸν πρὶν ἔμ-θωσι, δίδονται κατακόρως εἰς αὐτό. Μαρτυροῦσι δὲ τῶν καταστημάτων τούτων οἱ ἐπίτροποι, ὅτι οὐ-δεὶς τῶν φυλακισθέντων ἐβλάβη διὰ τῆς στερήσεως τοῦ ναρκωτικοῦ τούτου φυτοῦ, ἀλλ' ὅτι μετ' ὀλίγας ἡ-μέρας, σπανίως ὑπὲρ τὰς εἰκοσιν, ἢ ἀνησυχία καὶ ἡ ταραχὴ αὐτῶν ἐλαττοῦνται, ἢ ὀρεξις αὐξάνει καὶ ἡ ὀ-ψις προδῆλως καλῆτερεύει. Ἐξοχὸς τις ἱατρός λέγει ὅτι πρὶν δὲν ἐγνώρισεν ἄνθρωπον νὰ ὑποφέρῃ τὴν παραμικρὰν διαμένουσαν βλάβην ἀπὸ τὴν τῆς νικοτι-ανῆς παραίτησιν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας μάλιστα πᾶς τοιοῦτος ὠφελήθη πραγματικῶς.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους συμφέρει μεγάλως εἰς τὴν υἰεῖαν καθὼς καὶ εἰς τὴν οἰκειακὴν οἰκονομίαν νὰ πα-ραιτῶσι κατ' ὀλίγον οἱ ἡμέτεροι τὴν πολλὴν χρῆσιν καὶ κατάχρησιν τοῦ καπνοῦ, καὶ μάλιστα οἱ νέοι, οἱ ὁ-ποῖοι ἔπρεπε νὰ νοῶσι πάντοτε, ὅτι ὠφελοῦνται κατὰ πάντα διὰ τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς ἀποχῆς τοῦ καπνοῦ, καὶ ὅχι ἀπὸ τὰ πολλὰ καπνιστικὰ σιγάρα καὶ συρί-γχα.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ὁ ΚΑΠΠΑΔΟΚΗΣ.

Ἐν Ἀνδρονικίῳ (Ἐντουρλοῦ), χωρίῳ τῆς Καππαδοκι-κῆς Καισαρείας διαμένει, νομιζόμενος κοινότερον ὡς βλάξ καὶ ἡλίθιος, Καππαδόκης τις ἀστρολόγος, ὀνομαζό-μενος Πρόδρομος [Ποτόσης], χριστιανὸς ὀρθόδοξος, νῦν γέρον ὡς ἐβδομηκοντούτης, προλέγων κατὰ τὴν κοινὴν φήμην καὶ ἄλλα, καὶ μάλιστα τοὺς καιροὺς, ἀλάνθαστως. Οὗτος πρῦτερον διέτριβεν ὡς ὑπέρτης ἐν Σμύρνῃ, καὶ θαλήσας νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν πατρίδα, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὰ ἔξοδα τῆς ὁδοπορίας, ἐπεχείρησε τὸ ταξιδεῖόν του πε-ζὸς καὶ μόνος, ἀναβὰς εἰς τὴν ταινίαν (ζυγὸν) τοῦ Ταύ-ρου, ὅρους μεγάλου, ὡς γνωστὸν, ἐκτεινομένου ἀπὸ τῆς περὶ Σμύρνην Μαστουντίας (Ταχταλί) καὶ τῆς πρὸ Σά-μου Μυκάλης μέχρι τοῦ Ἀργαίου [Ἐρζιᾶς], ὅρους ἐπικει-μένου εἰς τὴν Καισαρείαν. Οὗτος αὐτός, προβαίνων

ἐκ δυσρῶν εἰς ἀνατολὰς, χωρίζει τὴν Καρίαν ἀπὸ τῆς Λυδίας, τὴν Λυκίαν ἀπὸ τῆς Φρυγίας, τὴν Παμφυλίαν καὶ τὴν Κιλικίαν ἀπὸ τῆς Λυκαονίας καὶ τῆς Καππαδο-κίας. Αἱ αὐτοῦ λοιπὸν τοῦ ἔρους ὁδεῦον σχολαίως κατὰ ῥάχεις καὶ κορυφάς, ἐτρέφετο ἀπὸ τὰ χόρτα καὶ τοὺς καρποὺς πῶν δένδρων τοῦ ἔρους, ὁ Πρόδρομος οὗτος, μὴ καταβαίνων εἰς τοὺς κατωκημένους τόπους, καὶ σπουδάζων ἀναμφιβόλως εἰς τὸ σφὸν βιβλίον τῆς γυμνῆς φύσεως τὴν μετεωρολογίαν καὶ τὴν ἀστρολογίαν] του. Ἀγνοοῦμεν πόσον χρόνον ἐδαπάνησεν εἰς τὴν περιέργον ταύτην πε-ριήγησιν καὶ σπουδῇν.

Ὁ πραγματικὸς οὗτος ἀστρολόγος, προλέγει ἐπ' ἀκρι-βὲς τὰς ἐροχάς, τὴν χάλαζαν, τὸν βαθμὸν τοῦ ψύχους, τὸν παγετὸν, τοὺς αὐχμοὺς καὶ ἄλλα τοιαῦτα, καὶ προ-σέτι τὸν τόπον, ὅπου θέλει συμβῇ τί τοιοῦτον, καὶ τὸν βαθμὸν καὶ τὴν διάρκειαν. Ταῦτα λέγουσι περὶ αὐτοῦ οἱ Καππαδόκαι χρησιμεύει λοιπὸν ὁ Πρόδρομος πολλάκις ὡς θερμομέτρον καὶ ὑγρόμετρον τοῦ περὶ τὴν Καιτά-ρειαν λαοῦ. Αὐτὸν ὡς μαντεῖον οἰκειακὸν, συμβουλευόνται καὶ οἱ γεωργοὶ πότε νὰ σπείρῳσιν ἢ συγκομίσωσι τὸν καρπὸν, καὶ αἱ οἰκοδόμοι πότε νὰ στεῖλῳσιν εἰς τὸν μῦλον τὸ γέννημα ἵνα ἀλεσθῇ, καὶ οἱ ἔμποροι πότε νὰ ταξειδεύωσι. Καὶ ὡς λέγεται, πάντοτε μένουσι εὐχα-ριστημένοι, συντηροῦντες αὐτὸν διὰ δωρεῶν. Ἦλθε ποτὲ εἰς αὐτὸν καὶ τις ὀθωμανὸς νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ ταξει-δίου του, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐπιούσαν. Ὁ Πρόδρομος προεῖπε καὶ εἰς αὐτόν, ὅτι τὴν ἐπιούσαν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ταξειδίου θέλει γενῇ βροχὴ ῥαγδαία καὶ χάλαζα χοντρή. Ἐγέλασεν ὁ ὀθωμανός, καταφρονῶν τὴν προῖρησιν. Ἐὰν δὲν συμβῇ, ὡς λέγεις, εἶπεν εἰς τὸν Πρόδρομον ὁ ὀθωμανός, ὑπέσχεσαι νὰ γένῃς μουσουλμά-νος; Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Πρόδρομος, εἰάν ὅμως ὑπο-σχεθῇς καὶ σὺ, ὅτι γίνεσαι χριστιανός, ἀφ' οὗ συμβῇ ὅ,τι προλέγω. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὴν ἐπιούσαν ἐγένοντο τὰ πάντα, ὅπως προεῖπεν ὁ Πρόδρομος, εἶχεν ἔκτοτε ὁ ὀθω-μανός, καὶ μὴ γενόμενος χριστιανός, μεγάλον σέβας πρὸς τὸν Πρόδρομον καὶ πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν.

Διὰ ταῦτα μέχρι τοῦ δε πάντες οἱ Καισαρεῖς, Γραικοί, ὀθωμανοὶ καὶ Ἀρμένιοι, δίδουσι μεγάλην προσοχὴν εἰς τὰς προφητείας τοῦ Προδρόμου.

ΛΑΤΙΝΙΚΟΣ ΚΛΗΡΟΣ,

Κατὰ τὴν 14^α ἑκατοσταετηρίδα.

Ἡ εὐταξία ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐξέκλινε, μολονότι δὲν ἔλειπον σύνοδοι καὶ κανόνες, οἵτινες περισσώτερον ἀπέ-βλεπον εἰς τὸ φόρεμα καὶ τὴν κόμην τῶν ἐκκλησιαστικῶν, παρὰ τὰ ἥθη αὐτῶν. Ἐκαταγίνοντο οἱ ἐκκλησιαστικοὶ εἰς τὸ ῥάσον αὐτῶν ἔπρεπε νὰ ᾖναι λευκοῦ ἢ μέλανος χρώματος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα μικρὰ ζητήματα. Οἱ κλη-ρικοὶ ἀρκετὸν ἦτο νὰ ἐξεύρωσι ν' ἀναγινώσκωσι, καὶ τίποτε περισσώτερον. Οἱ ἐφημέριοι καὶ πνευματικοὶ ἐ-νόμιζον χρέος τῶν μόνων νὰ ἐξεύρωσι τ' ἄρθρα τῆς πί-στεως. Οἱ μοναχοὶ ἠξίζον, καὶ σὺν αὐτοῖς ἡ ἀμάθεια καὶ ἀσωτεία, καὶ ὅταν δὲν ᾖσαν εὐχαριστημένοι να μέ-νωσιν εἰς ἐν τάγμα, διέβαινον εἰς ἕτερον.

Οἱ ἀρχαῖαι ἐρημίται καὶ μοναχεὶ ἀναχώρουν ἀπὸ τὸν

κόσμον, διάγοντες εἶον ἄμωμον, ἡσυχον, καταγινόμενοι εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ εἰς ἐργόχειρόν τι ἀρεστὸν αὐτοῖς, μὴ συναναστροφόμενοι μετὰ τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, εἰμὴ ὅτε ἤρχοντο πρὸς αὐτοὺς χάριν συμβουλῆς, διδασκαλίας καὶ παραδείγματος. Νοθετοῦντες δὲ τοὺς πρὸς αὐτοὺς ἐρχομένους, ἐπανεστρεφον εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς ἐρήμου, μονάζοντες ἀληθῶς.

Οἱ δὲ μεταγενέστεροι μοναχοὶ [ὄνομα διόλου ἀνάμνηστον εἰς αὐτοὺς], τὸ ἐναντίον ἐπραττον· διότι ἀντὶ τῆς μακρυνθῆσιν ἀπὸ τῆς φροντίδας τοῦ κόσμου εἰς τὴν ἐρημον, ἐκλείοντο εἰς μοναστήριον δι' ἐπίδειξιν, μὴ παραιτούμενοι τῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀντὶ τὰ ἐργάζονται καὶ νὰ προσεύχονται, κατεγίνοντο νὰ διάγῃσι εἶον λαμπρὸν καὶ δαψιλῆ. Ἀντὶ νὰ μελετῶσι τὰς γραφάς, ἐμελέτουν τὸν τρόπον τῆς προσκλήσεως μεταξὺ τῶν λαϊκῶν τοῦ ὀνόματος τῆς εὐλαβείας καὶ ἀγιότητος. Ἀντὶ ν' ἀναγινώσκωσι τὴν ἄμωμον καὶ ὑψυλὴν ἠθικὴν τοῦ εὐαγγελίου, διὰ νὰ διδάσκωσι τοὺς Χριστιανούς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ, ἐδίδασκον στρεβλῶς ἐν λόγῳ, καὶ ἐπολιτεῦοντο ἀσώτως ἐν ἔργῳ. Ἀντὶ νὰ παύσωσι τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς φατρίας μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, αὐτοὶ ἤνεκτον τὴν πυρὰν τῆς διχονοίας. Ἀντὶ νὰ ζητήσωσι καὶ νὰ περιποιηθῶσι τὸ ἐκ τοῦ ποιμνίου πλανηθέν πρόβατον, αὐτοὶ ἀπεσκοράκιζον καὶ τὸ ἐν τῷ ποιμνίῳ εὐρισκόμενον. Δὲν ἤφινον πλημμέλημα ἄπρακτον ὅταν ἐξ αὐτοῦ προέκυπτε κέρδος.

Ταῦτα δὲ πάντα ἐποιοῦν, στηριζόμενοι ἀπὸ τοὺς ἐν Ῥώμῃ τυραννοῦντας· διότι ἅμα ἐπεθύμουν νὰ μεταβῶσιν ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο τάγμα, εὐθὺς ὁ Πάπας ἐπεκύρου τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν διὰ τῆς σφραγίδος του. ἤθελον νὰ συστήσωσι νέας ἑορτὰς καὶ τελετὰς, διὰ νὰ συνάξωσι χρήματα; Εὐθὺς ὁ χρησμός τῆς Ῥώμης ἐθεβαίον τὴν θέλησιν αὐτῶν. Ἐπενόουν τρόπους διὰ νὰ μὴ ὑπόκηνται εἰς τοὺς κοσμικοὺς, τὸ ἀνάπαλιν μάλιστα, οἱ κοσμικοὶ νὰ ὑπόκηνται εἰς αὐτούς; Εὐθὺς ἐκ τοῦ τρίποδος αὐτοῦ, ὁ τῆς Ῥώμης Πρύτανης ἐθέσπιζεν, ὅτι νομίμως οἱ ἐκκλησιαστικοὶ πρέπει νὰ κυριεύσωσι τοὺς λαϊκοὺς. Ἐναντιοῦτο τίς τῶν λαϊκῶν εἰς τὰς ἀδικίας αὐτῶν; Εὐθὺς ὁ τῆς Ῥώμης Ζεὺς ἐρρίπτε τὸν κεραυνὸν αὐτοῦ, διὰ νὰ κατακλύσῃ τὸν ἀντικείμενον τοῖς μοναχοῖς. καὶ τοιοῦτοτρόπως αἱ πανουργίαι τῶν μοναχῶν, ἡ συγκατάβασις τῶν τῆς Ῥώμης Προέδρων, καὶ ὁ φόβος τῶν ἡγεμόνων, ἐνεκα τῶν δεισιδαιμονιῶν τοῦ λαοῦ, ἐστήριζον τὴν ἄνομον ἐξουσίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Σημ. Εἰς τισαύτας ἀνομίας καὶ παρεκτροπὰς ἐξώκειλεν ὁ κληρὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τῆς Μητρὸς, τῆς ἐν Βυζαντίῳ Καθολικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας, διὰ σκοποὺς πάντη κοσμικοὺς καὶ ὀφείεις ὕλικας, θαρραλικὰς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, καὶ συνταράσσων μέχρι τοῦ νῦν τὸν χριστιανικὸν κόσμον διὰ τῶν δεσποτικῶν αὐτοῦ ἀξιώσεων καὶ τῶν παικίλων μοναχικῶν ταγμάτων, ἐν οἷς προέχουσιν οἱ διαδόχῃσι Ἰησοῦται. Διὰ τοὺς αὐτοὺς σκοποὺς καὶ λόγους ὁ Λατινικὸς κληρὸς ἐνθερε τὴν Ἀνατολὴν πρῶτον διὰ τῶν Σταυροφορικῶν πολέμων, καὶ ἔπειτα τὴν Δύσιν διὰ τῶν τσοῦτων θρη-

σκευτικῶν πολέμων καὶ μεταβολῶν. Ἰσως ἡ ἰσχύια τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐπίνοδον αὐτοῦ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

ΟΙΔΪΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Σοφοκλῆς ὁ Σωφίλου, γεννηθεὶς ἐν Κολωνῷ, προα-στεῖφ τῶν Ἀθηνῶν, τὸ 498 πρὸ Χριστοῦ, ὅτε εἶχε τὴν ἡλικίαν τῶν 27 ἐτῶν ὁ Αἰσχύλος, κρίνεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νεωτέρων ὡς ἄριστος τῶν Ἑλλήνων Τραγικῶν ποιητῶν κατὰ τὴν δραματικὴν τέχνην. Πολλοὶ δὲ τῶν κριτικῶν θεωροῦσιν αὐτὸν καὶ ὡς ἄριστον πάντων ὁμοῦ τῶν Τραγωδοποιῶν, παλαιῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, καὶ τῶν νεωτέρων Ἰταλῶν, Ἰσπανῶν, Γάλλων, Ἄγγλων, Γερμανῶν ἢ ἄλλων. Ὁ Σοφοκλῆς ὑπῆρξε καὶ συστράτηγος τοῦ Περικλέους, καὶ ἀπέθανεν, ὡς λέγουσιν, ὑπὸ χαρᾶς δι' ἣν ἔλαβε νίκην εἰς τοὺς Ὀλυμπικοῦς ἀγῶνας, ἔχων ἤδη τὴν ἡλικίαν τῶν 85 ἐτῶν, κατ' ἄλλους δὲ πνιγείς ὑπὸ σταφυλορρώγας. Συνέγραψε δὲ 120 Τραγωδίας, ἐξ ὧν ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς 7 μόναι.

Ἐκ τῶν σωζομένων Τραγωδιῶν τοῦ Σοφοκλέους τιμᾶται ὡς ἀρίστη καὶ θαυμαστοτέρα κατὰ τὴν δραματικὴν τέχνην τῆς κατασκευῆς καὶ τοῦ λεκτικοῦ ὁ *Οἰδίπους Τύραννος*, λεγόμενος οὕτω πρὸς διάκρισιν ἄλλης Τραγωδίας τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, ἐπιγροφομένης *Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ*.

Πρὸς τὸν Οἰδίπουν Τύραννον τοῦ ἀθανάτου Σοφοκλέους ἀμιλλώμενοι, ἐποίησαν ὅμοια δράματα, ἐπιγράφοντες αὐτὰ *Οἰδίπους Βασιλεὺς*, ὅτε Ῥωμαῖος Σενέκας ἐκ τῶν σωζομένων παλαιῶν συγγραφέων, ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων Εὐρωπαίων πολλοὶ, ἐν οἷς καὶ οἱ Γάλλοι Γατάλληρος, Κορνήλλιος, Βολτάριος, Χηνίερος, ὁ Ἰταλὸς Ἰουστινιανὸς Ὁρσάτος, ὁ Γερμανὸς Δόννερος, ὁ Ὁλλανδὸς Βιλδρεδίκης, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα, καὶ ἂν περιέχωσι τινὰς καλλονὰς, ἴσας ἢ καὶ ἀνωτέρας τῶν ἐν τῷ προτοτύπῳ ἀντιστοιχῶν κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ὁμογενῶν αὐτῶν, κρίνονται ὅμως κατὰ τὸ σύνολον πολὺ κατώτερα τοῦ Ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου. Τοσαύτη τῶν παλαιῶν προπατόρων ἡμῶν εὐρεσις, ἀκρίβεια, χάρις φυσικὴ περὶ τὴν τέχνην.

Μεταφράσεις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Σοφοκλείου δράματος εἰς τὰς νεωτέρας σοφὰς γλώσσας ἐγένοντο πάμπολλαι. Ἐκ δὲ τῶν Γαλλικῶν ἀρίστη φαίνεται ἡ τοῦ Βέλγου Α. Ι. Βεκάρτου, ἐκδοθεῖσα ἐν Παρισίοις καὶ Βρυξέλλαις τῷ 1845 μετὰ πολλῶν σημειώσεων, καθ' ἃς ἐγράφησαν προχείρως αἱ τοῦ ἄρθρου τούτου σύντομοι πληροφορίαι χάριν τῶν φιλοθεάτρων νέων ὁμογενῶν.

Εὐχῆς ἔργον, ἐάν τις τῶν νέων αὐτῶν, κάτοχος τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας καὶ ἀγαθὸς συγγραφεὺς ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ κειμένου παράφρασιν τῆς Τραγωδίας ταύτης καὶ ἄλλων δραμάτων τοῦ Σοφοκλέους εἰς στίχους ἱαμβικοὺς ἀνομολήκτους κατὰ τὸ ἀξιόλογον παράδειγμα τοῦ Ζαμπελίου, ἢ καὶ εἰς πεζὸν ὕφος, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰς ἀρίστας τῶν μεταφράσεων εἰς τὰς νεωτέρας σοφὰς γλώσσας, ἵνα χρησιμεύσῃ καὶ τὰ δράματα ταῦτα εἰς τὸ ἀναγεννῶμενον Ἑλληνικὸν θέατρον. Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι ἡ παράφρασις δὲν πρέπει ν' ἀπέχη πολὺ ἀπὸ τοῦ κειμένου κατὰ τὸ λεκτικόν, εἰμὴ ὅσον ἀπαιτεῖ ἡ